

РЕШЕНИЕ

№ 27851

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **1554** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.68л, ал.1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) във вр. с чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба „Изи Асет Мениджмънт“ АД, подадена чрез юриск.Д. Н., срещу Заповед №6277/11.12.2024г. на председателя на Комисията за защита на потребителите, с която е забранено на „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68е, ал. 2, предл. трето във вр. с чл. 68г, ал.4 във връзка с чл.68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), а именно – да не предоставя своевременно чрез Стандартния европейски формуляр съществена за избора на потребителя преддоговорна информация за размера на дължимото възнаграждение за предоставяне на гаранция от „Файненшъл България“ ЕООД.

По жалбата е постановено решение №1811 от 28.05.2025г. на АССГ , което е отменено с решение № 1082 от 2.02.2026г. на ВАС и делото е върнато за ново разглеждане с дадени указания.

От ответника е изпратена административната преписка.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения адм. акт поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Конкретно се сочи, че доколкото потребителят има свобода да избере формата на обезпечение, предоставящите обезпечение лица, както и дали изобщо да предостави обезпечение, т.е. доколкото получаването на кредита и евентуалното му обявяване за предсрочно изискуем не

са обусловени от сключването на договора за гаранция, не е необходимо в ГПР да се включват възнагражденията за предоставяне на поръчителство по договор с гарант по смисъла на общите условия. В жалбата са развити и доводи за липсата на възможност процесната практика да въведе в заблуждение или да мотивира да вземе решение, което иначе не би взел, именно визирания от закона „среден“ потребител. Иска се оспорената заповед да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят „Изи Асет Мениджмънт“ АД, чрез адв.К. и в представени от нея писмени бележки, поддържа жалбата. Претендира направените по делото съдебни разноси. Представя списък на направените разноси.

Ответната страна – председателят на Комисията за защита на потребителите се представляват от ю.к. М. и ю.к. А. . Процесуалните представители пледират за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Представят подробни писмени бележки ,претендират юрисконсултско възнаграждение и правят възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало с Писмо № Ц-03-9159/14.09.2024 г. на председателя на КЗП, с което от "Изи Асет Мениджмънт" АД е изискано да представи екземпляр от договор за потребителски кредит, сключен с физическо лице след 01.01.2024 г., ведно с приложените към договора Общи условия. "Изи Асет Мениджмънт" АД е предоставил Договор за паричен заем № 5040784 от 19.02.2024 г., съгласно който на потребителя е предоставен на 19.02.2024 г. кредит в размер на 300 лв., който следва да се издължи с 4 /четири/ броя месечни вноски, всяка в размер на 82,97 лв. В чл. 4 от договора е посочено: "Заемателят се задължава в срок до три дни, считано от датата на сключване на настоящия договор да предостави на Заемодателя едно от следните обезпечения:

- две физически лица - поръчители, всяко от които да отговаря на следните изисквания: да представи служебна бележка от работодател за размер на трудово възнаграждение; нетния размер на трудовото му възнаграждение да е в размер над 1000 лв.; да работи по безсрочен трудов договор; да не е заемател или поръчител по друг договор за паричен заем, сключен с "Изи Асет Мениджмънт" АД; да няма неплатени осигуровки за последните две години; да няма задължения към други банкови и финансови институции или ако има - кредитната му история в ЦКР към БНБ една година назад да е със статус не по-лош от "Редовен"; Поръчителят подписва договор за поръчителство.

- банкова гаранция с бенефициер - заемодателя, за сумата по чл. 2, т. 7, със срок на валидност - 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по настоящия договор.

- одобрено от заемодателя дружество - гарант, което предоставя гаранционни сделки."

С Писмо, изх. № Ц-03-9159 от 25.10.2024 г. на председателя на КЗП е изискано от жалбоподателя да представи допълнително в 3-дневен срок в Регионална дирекция (РД) - М. при КЗП, следната информация и документи: цялото досие към договора, включително погасителен план, преддоговорна информация във формата на СЕФ, искане/молба за отпускане на кредита, документи, удостоверяващи изпълненото условие по чл. 4 от договора за предоставяне на обезпечение, други договори във връзка с кредита, независимо от предмета им; документи за

направените плащания по договора за кредит; списък на одобрените от "Изи Асет Мениджмънт" АД дружества гарант, които предоставят гаранционни сделки, съгласно чл. 4, ал. 3 от договора за кредит; информация за общия брой сключени договори за потребителски кредит през периода от 01.01.2024 г. до 30.09.2024 г.; информация за сключените договори през периода от 01.01.2024 г. до 30.09.2024 г., по които са предоставени обезпечения с разбивка: брой договори за потребителски кредит, обезпечени с поръчители - две физически лица, съгласно чл. 4, ал. 1 от договора за кредит; брой договори за потребителски кредит, обезпечени с банкова гаранция, съгласно чл. 4, ал. 2 от договора за кредит; брой договори за потребителски кредит, обезпечени с одобрено от "Изи Асет Мениджмънт" АД дружество гарант, което предоставя гаранционни сделки, съгласно чл. 4, ал. 3 от договора за кредит.

На 28.10.2024 г. в РД М. е получено писмо от кредитора, в което е посочил, че изисканата информация касае огромен обем от данни, налага ангажиране и организация на множество служители, поради което се нуждае от допълнително време за техническа и логистична организация.

На 04.11.2024 г. в РД М. е получено писмо от кредитора и документи във връзка с предоставения Договор за паричен заем № 5040784 от 19.02.2024 г., включително за направените плащания.

От погасителния план към договора се установява, че в Колона № 3 - е посочен размер на вноската по кредита - 82,97 лв., в Колона № 4 - каква част от погасителната вноска е за погасяването на главницата, а в Колона № 5 - лихвата, до нея е налична колона, озаглавена: "Размер на възнаграждение за предоставяне на гаранция", в която срещу всяка от 4-те броя погасителни вноски е посочена сума в размер на 38,03 лв. и същата сума съразмерно е прибавена към тях в следващата колона, озаглавена: "Обща размер на вноската", т. е. 4 броя вноски по 121,00 лв.

В погасителния план в "Забележка" кредиторът е посочил: "заемателят заплаща погасителните вноски по договора в размера, посочен в Колонка № 3. В случай, че не предостави обезпечение под формата на две физически лица или банкова гаранция, а е избрал да предостави обезпечение под формата на гаранция от юридическо лице, което предоставя гаранционни сделки срещу възнаграждение, дължи вноски в размера, посочен в Колонка № 7

От предоставените документи се установява, че на същата дата 19.02.2024 г., на която е сключен Договорът за паричен заем № 5040784 от 19.02.2024 г., кредитополучателят е подписал със същия номер и Договор за предоставяне на гаранция № 5040784 с "Файненшъл България" ЕООД чрез "Изи Асет Мениджмънт" АД. По силата на този договор "Файненшъл България" ЕООД отговоря солидарно с потребителя пред "Изи Асет Мениджмънт" АД за изпълнението на всички негови задължения, възникнали съгласно договора за паричен заем, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията по договора за паричен заем. Съгласно чл. 3, ал. 1 на договора за предоставяне на гаранция, потребителят дължи възнаграждение на гаранта в размер на 152,12 лв., платимо разсрочено на вноски, всяка от които в размер на 38,03 лв. А съгласно чл. 3, ал. 3 "Изи Асет Мениджмънт" АД е овластено да приема вместо гаранта изпълнение на задължението на потребителя за плащане на възнаграждението по договора.

При справка, направена в търговския регистър се установява, че едноличен собственик на капитала на гаранта "Файненшъл България" ЕООД е само "Изи Асет Мениджмънт" АД, като и

двете дружества са регистрирани на един и същ адрес. Видно от предоставените документи за направени плащания по договора, потребителят е направил 4 броя вноски по 121 лв. към "Изи Асет Мениджмънт" АД.

Във връзка с изисканата информация за одобрените от "Изи Асет Мениджмънт" АД дружества-гарант, които предоставят гаранционни сделки, съгласно чл. 4, ал. 3 от договора за кредит, в писмото си до КЗП кредиторът е посочил, че не разполага с предварително изготвен списък на предварително одобрени от негова страна дружества, предоставящи гаранционни сделки, като потребителите сами избират с кое дружество, предоставящо гаранционни сделки, да работят.

В писмото си кредиторът е отказал да предостави и другата изискана му информация за брой сключени договори с разбивка за всяко едно от изисканите обезпечения, като посочва, че представлява чувствителна търговска информация, която е конфиденциална. Тази информация е изискана и с Писма, изх. № Ц-03-9159/08.11.2024 г. и № Ц-03- 9159/14.11.2024 г. на председателя на КЗП, но кредиторът отново е отказал да я предостави със същите мотиви.

В погасителния план към договора за кредит е включено и възнаграждение за предоставяне на гаранция в размер на общо 152,12 лв. В СЕФ липсва информация за дължимата сума за възнаграждение за предоставяне на гаранция в размер на общо 152,12 лв., така както е изискано на потребителя с погасителния план към договора за кредит. Размерът на тази сума възлиза на 50,71 % от размера на предоставения кредит.

Изготвена е Докладна записка, изх. №Ц-03-9159/29.11.2024 г. на главния директор на ГД "Контрол на пазара" към КЗП, с която са обсъдени събраните документи и е направен извод за наличието на невярна и заблуждаваща информация в Договора за потребителски кредит № 5040784/19.02.2024 г.

Видно от т. 5 към Протокол № 44/10.12.2024 г. на проведено заседание на КЗП, е взето решение, че "Изи Асет Мениджмънт" АД използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68е, ал. 2, предл. трето във вр. с чл. 68 г, ал. 4 във връзка с чл. 68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), а именно – не предоставя своевременно чрез Стандартния европейски формуляр съществена за избора на потребителя преддоговорна информация за размера на дължимото възнаграждение за предоставяне на гаранция, а я предоставя чрез погасителния план по договора. Кредиторът информира потребителя за размера на тази сума, едва след като потребителят е взел решение, подписвайки договора за приемане на предложената му оферта, без да е запознат с тази съществена информация.

С оспорената Заповед № 6277/11.12.2024 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите, е забранено на "Изи Асет Мениджмънт" АД да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68е, ал. 2, предл. трето във вр. с чл. 68 г, ал. 4 във връзка с чл. 68в ЗЗП, а именно – да не предоставя своевременно чрез Стандартния европейски формуляр съществена за избора на потребителя преддоговорна информация за размера на дължимото възнаграждение за предоставяне на гаранция от "Файненшъл България" ЕООД. В мотивите си, административният орган е приел, че кредиторът не предоставя своевременно на потребителя преддоговорна задължителна информация в СЕФ за размера на възнаграждението за предоставяне на гаранция, а я предоставя едва чрез погасителния план по договора. Кредиторът информира потребителя за размера на тази сума, едва след като потребителят вече е взел

решение, подписвайки договора за приемане на предложената му оферта, без да е запознат с тази съществена информация. По този начин чрез премълчаване на важна и съществена за потребителя информация, която е трябвало да му бъде предоставена своевременно в СЕФ, кредиторът при осъществяване на дейността си използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, която има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение от потребителя, което не би взел без използването ѝ.

В съдебно заседание са представени два договора – от 30.10.2024г. и от 10.02.2025г. за паричен заем, сключени с жалбоподателя като кредитор, обезпечени от по двама поръчители. Договори за кредит, договори за поръчителство от физически лица във връзка със сключени договори за кредит, копие на вътрешни документи на дружеството – вътрешни правила касаещи продажбата на кредитни продукти, етичен кодекс на служителите в „И. А. МЕНИДЖМЪНТ“ .

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел е разпитан Г. Р. Д. . В качеството си на дългогодишен офис мениджър в „И. А. Мениджмънт“ в показанията си подробно описва механизма на искане за кредит , събиране и представяне на преддоговорна информация , събиране на информация от клиента , сключване на договор и представяне на гаранция. По отношение на представените гаранции свидетелят посочва : „Информацията за обезпечаване на кредита я получава когато му предоставим СЕФ и му обясним какви са вариантите за обезпечение. В рамките на 3 работни дни след сключване на договора му даваме възможност да предостави избраната от него гаранция по този договор. Клиентът има възможността да си избере вида гаранция след подписване на договор. По време на подписване на предложението това не е условие. Когато сключи вече договор, трябва да си избере една от възможностите, които той желае, в срок то 3 работни дни от сключване на договора. Когато клиентът подпише договора за кредит, след това може по банков път да си получи парите. Може да ги получи и в брой. Предоставянето на това обезпечение не е условие клиента да си получи парите. Може да усвои кредита и без гаранцията. Нито един от вариантите за обезпечение не е обвързано като задължителен допълнителен разход.

Потребителите имат право да изберат от 3 вида обезпечения. В случая, някои от потребителите се възползват от това право, което за тях не носи никакъв допълнителен разход. Представям и копие на вътрешни документи на дружеството – вътрешни правила касаещи продажбата на кредитни продукти, етичен кодекс на служителите в „И. А. МЕНИДЖМЪНТ“, които касаят именно процедурите при отпускане на потребителските кредити и стъпките, които се следват правилата до стигане до подписване евентуално на кредит от потребителя.“

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в законоустановения срок за това, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, поради което е процесуално допустима. По съществото ѝ, като провери оспорения акт съгласно чл. 146, вр. чл. 168 АПК, съдът взе предвид следното:

Атакуваната заповед е издадена от компетентния орган по чл. 68л, ал. 1 ЗЗП - председателя на Комисията за защита на потребителите.

Актът отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Заповедта е издадена при

спазване на административно-производствените правила. Релевантните по случая факти са установени въз основа на представени от жалбоподателя документи; т.е. не са налице допуснати нарушения на чл. 35 и чл. 36 АПК. Не е допуснато и нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед, тъй като е дадена възможност на жалбоподателя да вземе становище по случая и да представи доказателства. В тази връзка е дадена възможност на жалбоподателя да участва в административното производство пред органа и да представя доказателства.

Съдът намира, че актът е издаден при неправилно приложение на материалния закон

Спорният по делото въпрос е дали дружеството предоставя своевременно чрез Стандартния европейски формуляр съществена за избора на потребителя преддоговорна информация за размера на дължимото възнаграждение за предоставяне на гаранция.

Основният фактически състав на нелоялната търговска практика изисква кумулативно наличието на три елемента: първо, да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стока или услуга; второ, тази практика да противоречи на изискването за добросъвестност и компетентност; и трето, да променя или да е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител.

За да е налице заблуждаваща търговската практика, чрез действия трябва практиката да съдържа невярна, и следователно подвеждаща информация или дори информацията да е фактически точна относно един или повече от законово определените елементи, практиката трябва по някакъв начин, включително чрез цялостното представяне, да заблуждава или да е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, като го подтиква или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел.

В случая са налице първите две предпоставки. Дружеството-жалбоподател предоставя услуги, като при уговаряне на 2 от условията са допуснати нарушения на разпоредби на Закона за потребителския кредит.

Преценката за възможността за въвеждане в заблуждение законодателят изисква да се направи спрямо средния потребител - чл. 68г, ал. 1 и чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП. Българският законодател не е дал легално определение на понятието среден потребител. Законът за защита на потребителите, съгласно § 13а, т. 12, въвежда Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11.05.2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар (Директива 2005/29/ЕО). Съгласно т. 18 на преамбюла на директивата общностният акт приема като база за сравнение средния потребител, който е сравнително добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив, като отчита обществените, културни и лингвистични фактори, които се тълкуват от Съда на Европейския съюз. Средният потребител е посочен като база за сравнение

и в чл. 6 и 7 на Директивата, регламентиращи заблуждаващите търговски практики.

В практиката си Съдът на Европейския съюз трайно е приел, че националните юрисдикции трябва да вземат предвид възприятието на средния потребител, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен (виж решение от 16.07.1998 година по дело Gut Springenheide, C-210/96, Recueil I-04657, т. 31; решение от 13.01.2000 година по дело Estee Lauder, C-220/98, Recueil I-00117, т. 27-30; решение от 19.09.2006 година по дело Lidl Belgium, C-356/04, Recueil, стр. I-8501, т. 78; решение от 12.05.2011 година по дело Ving Sverige AB, C-122/10, т. 23).

В конкретния случай, административният орган е приел за установена нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68е, ал. 2, предложение трето (не предоставя своевременно съществена информация) във връзка с чл. 68г, ал. 4. вр. с чл. 68в ЗЗП. Разпоредителната част на административния акт обективира волята на административния орган, следователно, с оглед дадената от органа правна квалификация релевантна за казуса е „своевременността“ на предоставяне на информацията.

Съдът приема, че административният орган не е установил по несъмнен начин фактическия състав на твърдяното нарушение. Правната квалификация, дадена от органа, се основава на твърдение за „несвоевременно“ предоставяне на информация на потребителя, разглеждано като нарушение на правилата за защита на потребителите и като форма на нелоялна, съответно заблуждаваща търговска практика по смисъла на Закона за защита на потребителите. Тази квалификация предполага наличие на конкретни факти, които да сочат, че към момента на предоставяне на Стандартния европейски формуляр кредиторът е разполагал със съответната съществена информация, необходима на потребителя за вземане на информирано икономическо решение, но недобросъвестно я е укрил, предоставил я е неясно, двусмислено или несвоевременно.

В случая обаче нито едно от събраните по делото доказателства — писмени или гласни — не установява подобно поведение от страна на кредитора. Напротив, от доказателствения материал се установява, че към момента на изготвяне и предоставяне на СЕФ кредиторът е предоставил на потребителя цялата налична, известна и обективно установима към този момент информация.

КЗП претендира, че цената на услугата по гаранция предоставяна от трето лице /и то конкретно трето лице/ не била посочена в раздел III, т.10 от СЕФ - разходи при просрочени плащания.

Включването на цената на гаранцията в СЕФ изисква да бъде доказано по безспорен начин, че тя е предварително известна, задължителна и следва да бъде включен в ГПР. Представените доказателства не предполагат извод, че гаранцията е задължително условие за получаване на кредита. Самият факт, че потребителите имат опция да изберат какъв вид обезпечение да предоставят за обезпечаване на заема си доказва, че гаранцията, предоставяна от ЮЛ-гарантиращо дружество е незадължителна, само опционална възможност за бъдещ избор. Избор, който не е и няма как да бъде предварително известен нито на кредитора, нито дори на потребителя към момента на предоставяне на предоговорната информация.

В Заповед № 6277/11.12.2024 г. КЗП сама посочва, че потребителят разполага с три алтернативни възможности за предоставяне на обезпечение — поръчители, банкова гаранция или гарантиращо дружество.

Всяка от тези възможности допуска освен свободен избор и множество варианти на изпълнение. Поради това не може да се приеме, че визираната в административния акт конкретна гаранция е задължителна, предопределена или предварително известно на кредитора.

Видно от писмените доказателства, подкрепени с показанията на свидетеля избраният от потребителя вид обезпечение обикновено става известен, вкл. евентуалните разходи за предоставянето му, едва след сключване на договора, в предоставения на потребителя срок. Ето защо кредиторът обективно не може предварително да включи в СЕФ цена за гаранция. Подобно включване би било заблуждаващо, ако потребителят избере друго обезпечение, банкова гаранция, поръчители ФЛ, различно гарантиращо дружество, вкл. не предостави обезпечение, доколкото договорът не предвижда никакви санкционни последици за него при такова неизпълнение. Видно е, че договорът не предвижда санкция за потребителя при неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение — чл. 8 урежда последици единствено при забава, на плащанията, а чл. 9, ал. 4 и ал. 5 касаят основания за настъпване на предсрочна изискуемост, които са изцяло различни.

Посоченото в Заповедта на КЗП правно основание е чл.68е, ал.2 ЗЗП предвижда и още едно съществено и кумулативно изискване, за да се приеме, че е налице заблуждаваща търговска практика, а именно „.... и има за резултат или е възмоо/сно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика“. В индивидуалния административен акт подобни обстоятелства не са посочени, с оглед на което дори само на това основание обжалваният акт е незаконосъобразен. Обследване относно средния потребител на услугите на Дружеството не е извършвано от страна на КЗП. В практиката си ВАС изрично сочи, че при твърдяна нелоялна заблуждаваща

търговска- практика по чл. 68е, ал. 2, предложение трето ЗЗП, изразяваща се в непредоставяне своевременно на съществена информация, подлежи на конкретно изследване именно „своевременността“ на предоставяне на тази информация, както и дали поведението на търговеца е могло да доведе до вземане на търговско решение, което средният потребител не би взел без тази практика. В заповедта на КЗП липсва анализ дали твърдяната информация е била предоставена преди момента на окончателното обвързване на потребителя, дали изборът на обезпечение е зависел от самия него, както и дали твърдяното поведение на търговеца е било годно да повлияе върху търговско решение на средния потребител по смисъла на чл. 68е, ал. 2 ЗЗП. Вместо това Комисията е направила общ и абстрактен извод за наличие на заблуждаваща търговска практика, без да установи кумулативно изискуемия от закона резултат — реална или възможна промяна в търговското решение на средния потребител.

Този пропуск е съществен, тъй като съставът на чл. 68е, ал. 2 ЗЗП не се изчерпва с твърдение за непредоставена или несвоевременно предоставена информация. Необходимо е още да се установи, че това поведение има за резултат или е възможно да има за резултат вземане на търговско решение, което средният потребител не би взел. Т. установяване в обжалваната заповед липсва. КЗП не е изследвала поведението на средния, добре информиран, сравнително наблюдателен и предпазлив потребител, съобразно трайните критерии, възприети както в българската, така и в европейската съдебна практика, а е изградила изводите си върху хипотетична и необоснована представа за особено уязвим потребител, която не съответства на приложимия законов критерий.

Съгласно формиралата се еднопосочна съдебна практика преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика, като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да се извършва за всеки отделен случай. Тази преценка се прави от гледна точка на „средния, добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив потребител“, Комисията не е анализирала действителното съдържание на процесиите клаузи, предоставените на потребителя алтернативни възможности за обезпечение, момента на избора му, както и вероятната реакция на средния потребител при тези конкретни договорни условия. Вместо това е направен общ и абстрактен извод за наличие на заблуждаваща търговска практика, без необходимата индивидуализирана оценка на конкретното поведение на търговеца и неговото въздействие върху средния потребител. Същото е в противоречие с практиката на ВАС, вкл. Решение № 15363/11.12.2018 г., постановено по адм. дело № 11267/2017 г., VII о. на Върховния административен съд, Решение № 9627/15.07.2020 г., постановено по адм. дело № 7983/2019 г., VII о. на Върховния

административен съд и др.

Законът изисква предоставяне на ясна, вярна и своевременна информация, но не вмения на кредитора задължение да предвиди бъдещо поведение на потребителя или бъдещи условия, зависещи от трети лица, от избрания вид обезпечение и от последващото развитие на кредитното правоотношение. Недопустимо е при определяне на ГПР, било то и прогнозно, да се допускат предположения или вариативност. Константна е практиката на СЕС, че ГПР следва да бъде посочен като една-единствена ставка (а не като варианти или диапазон между минимална и максимална ставка), за да бъде изпълнен критерият за яснота и краткост, определен в член 10, параграф 2 от Директива 2008/48. Допълнително се посочва, че използването на вариативност или диапазон е възможно не само да затрудни преценката на общия разход по кредита, но и да въведе потребителя в заблуждение за реалния обхват на неговото задължение.

Съществено е и обстоятелството, че административният орган не е анализирал съдържанието на СЕФ и на договора, подписан от потребителите, нито е обсъдил правното значение на предвидените в тях възможности за обезпечаване на кредита. Това представлява съществен пропуск при изясняване на релевантните факти и е в противоречие със задълженията на административния орган по чл. 35 и чл. 36 от АПК да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая преди постановяване на акта.

От съдържанието на договора се установява, че условието за обезпечаване на кредита не е уговорено по начин, който да поставя потребителя в неблагоприятно положение. Не се налагат задължителни разходи за потребителя, не се начисляват санкционни разходи при неизпълнение, за потребителя не възникват нови или непредвидени задължения, които да не са били посочени в преддоговорната и договорната документация. Следователно липсва съществен елемент от Фактическия състав на твърдяното нарушение, а именно — неблагоприятно засягане или реална възможност за засягане на икономическото поведение на потребителя в резултат на непредоставена или несвоевременно предоставена информация.

Разходите, свързани с различните възможни обезпечения, са различни по своя характер и размер и зависят от избора на потребителя, както и от условията на съответното трето лице, което би предоставило обезпечението. При банкова гаранция разходите биха били едни; при гаранция, предоставена от юридическо лице, извършващо финансови услуги — други; а при поръчителство от физически лица, които отговарят на изискванията на кредитора, е обичайно за потребителя изобщо да не възникнат допълнителни разходи. Тези обстоятелства не могат да

бъдат предварително известни на кредитора към момента на предоставяне на СЕФ. Те зависят от бъдещ избор на потребителя, от евентуалното одобрение на кредита, от конкретния вид обезпечение и от условията, при които трето лице би предоставило съответната гаранция.

Съдът счита , че анализа на събраните доказателства не подкрепят извода на КЗП , че кредиторът не е предоставил съществена информация, с която е разполагал към релевантния момент за спора момент - изготвянето и предоставянето на СЕФ.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски за адвокатско възнаграждение и заплатена държавна такса . От приложения договор за правна помощ и фактура от 10.03.2025г. /л.162/ се установява, че ответната стран е заплатила в сумата от 12 000 евро с ДДС, представляваща адвокатски хонорар. Заплатената сума за адвокатски хонорар се претендира от ответната страна. Жалбоподателят прави възражение за прекомерност.Тези разноски следва да са в тежест на жалбоподателят.

Процесуалният представител на жалбоподателя е направил възражение за прекомерност на възнаграждението. Поради това, на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът следва да съобрази правната и фактическата сложност на делото. Заплатеното възнаграждение за пред АССГ в размер на 12 000 евро с ДДС е над установения минимум в чл. 8, ал. 2, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ДВ, бр. 88 от 2022 г./, поради което съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение следва да се намали като прекомерно до 7000 евро с ДДС. Основателно е възражението за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение , тъй като производството се характеризира със средна степен на фактическа и правна сложност , което да обуслови присъждане на адв.възнаграждение в посочения размер. Делото от фактическа и правна страна е изяснено до голяма степен при предходното разглеждане в АССГ и ВАС, проведено е в две съдебни заседания и е приключило в разумен процесуален срок.При определяне на конкретния размер съдът отчита и процесуалната активност на процесуалния представител на жалбоподателя в съдебното производство – представяне на писмени доказателства , становища и разпит на свидетел.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 76 състав на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №6277/11.12.2024г. на председателя на Комисията за защита на потребителите, с която е забранено на „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД да

използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68е, ал. 2, предл. трето във вр. с чл. 68г, ал.4 във връзка с чл.68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), а именно – да не предоставя своевременно чрез Стандартния европейски формуляр съществена за избора на потребителя преддоговорна информация за размера на дължимото възнаграждение за предоставяне на гаранция от „Файненшъл България“ ЕООД.

ОСЪЖДА Комисия за защита на потребителите [населено място], [улица] **ДА ЗАПЛАТИ** на „Изи Асет Мениджмънт“ АД със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ет. 2, ап. 40-46, ЕИК[ЕИК] сумата от 7025,56 (седем хиляди двадесет и пет и 0,56) евро, представляваща съдебно-деловодни разноси – адвокатски хонорар в размер на 7000 евро с ДДС и 25,56 евро заплатена държавна такса .

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от получаване на съобщението с касационна жалба.